

[O. Mathiasen.]

netop spænding, og jeg kan godt sige uro omkring hele denne sag, så vi kan fortsætte det reformarbejde, som er så nødvendigt. Jeg synes, det er glædeligt, at loven af 1958 har sat et så vældigt sving i skoledebatten og skabt et sådant røre, som jeg anser for både fornøjeligt og nyttigt. Det er kun naturligt, at den voksende skoleinteresse hos forældre og skolemyndigheder manifesterer sig i nye krav og ønsker om ændringer og forbedringer af de gældende skolelove. Hvis det kan tillades, at jeg siger det en gang til: hvor er det opmuntrende med denne sag her i forhold til den hvis-krigenkommer- og bunkermentalitet, som breder sig mere og mere i dette land og i denne befolkning, bl. a. på grund af den høje regerings og folketingsflertallets udenrigs- og militærpolitik.

Et vigtigt afsnit i lovforslaget er ændringen til § 64, hvorefter der gives kommunerne tilladelse til at oprette børnehaveklaser ved skolerne. Det er en sag, der er omtalt af alle de ærede ordførere. Jeg skal kun ganske kort sige, at det er en sag, som mit parti er stærkt interesseret i. Det gælder også den nye § 51 a, hvori det pålægges kommunerne at sørge for, at syge og invaliderede børn, der er ude over den undervisningspligtige alder, kan få en undervisning, som svarer til folkeskolens almindelige undervisning.

Vi kan naturligvis også give fuld tilslutning til, at kommunen får pligt til at afholde udgifterne for de forældre, hvis børn søger optagelse i private realskoler, således at denne pligt ikke mere er betinget af, at der er indgået en aftale med vedkommende skole.

Den efter min mening vigtigste bestemmelse i lovforslaget er imidlertid, at der nu gives kommunerne mulighed for at indføre et 10. skoleår, en bestemmelse, som socialistisk folkeparti hilser med glæde; det er noget, som ligger helt på linje med vort skoleprogram. Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om denne sag. Vi ville foretrække en obligatorisk skolegang til og med det 10. skoleår, men jeg erkender, at ikke mindst den herskende lærermangel gør, at der må startes på frivillig basis. Jeg er temmelig overbevist om, at mange kommuner så

snart som muligt vil udnytte denne bestemmelse.

Jeg ser i bemærkningerne til lovforslaget, at ministeriet fra læseplansudvalget har modtaget og fulgt en enstemmig indstilling om, at der skabes muligheder for at anvende talkarakterer ved afgangsprøverne efter 8. og 9. klasse og efter 10. klasse, hvis dette lovforslag bliver gennemført. De andre ærede ordførere har alle omtalt dette spørgsmål og har haft en noget forskellig indstilling til det. Motiveringen for dette forslag er jo, at man mener, at anvendelse af talkarakterer er, som det hedder i bemærkningerne, en afgørende forudsætning for, at undervisningen i disse klasser kan nyde samme anseelse i erhvervslivet som den undervisning, der afsluttes med realeksamen. Jeg er ganske enig i, at der må udfoldes alle bestræbelser for at skabe respekt for ikke-eksamenslinjen i folkeskolen. Jeg synes også, at vi er nået et stykke frem i den retning indtil nu. Jeg tror, at respekten vil blive større, når der nu er udsigt til, at skoletiden forlænges til det 10. skoleår; således at der kan blive plan og sammenhæng i denne eksamensfri linje i skolen, men jeg kan med min bedste vilje ikke se det nødvendige i, at denne respekt i erhvervslivet nødvendigvis skal baseres på nogle tørre tal i et afgangsbrev.

Jeg vil gerne stille den højtærede minister to korte spørgsmål i denne forbindelse; det sidste er af en noget personlig art. For det første: er kravet om talkarakterer kommet fra erhvervslivets folk? Og for det andet: hvad er ministerens personlige mening om denne sag? Så vidt jeg har forstået det, har den højtærede ministers to forgængere, Jørgen Jørgensen og den højtærede minister hr. Julius Bomholt, i deres skolereformforslag og i flere udtalelser offentligt og på anden måde været temmelig stærkt inde på, at det ville være nyttigt og formålstjenligt, om der blev slækket noget på det eksamenspres og talkarakterpres, som i alt for høj grad har præget den danske folkeskole, og som efter min mening mindst muligt bør præge den eksamensfri linje. Jeg ved ikke, om der er ærede medlemmer i denne sal, som mener, at jeg her skyder spurve med kanoner, men jeg vil gerne sige, at denne sag er for mig et virkeligt kardinalpunkt i